

boru k takové soukromoprávní úmluvě plyne z předpisu § 4 druhý odstavec čis. 1 vlád. nař. ze dne 8. března 1923, čis. 52 sb. z. a n., jímž výslovně uložena správním orgánům veřejných pokračovacích škol povinnost pečovati o to, aby všemožně získali učitele pro své školy dohodou za odměnu, tedy soukromoprávní smlouvou. Nesejde ani na tom, že ministerstvu školství a národní osvěty jest vyhraženo právo dozorčí k těmto školám a právo potvrditi smluvně získané odborné učitele pro pokračovací školy a že tito mohou býti propuštěni jen se svolením ministerstva, poněvadž tu jde vždy jen o zásah s hlediska správy vyučovací, smluvní služební poměr však při tom zůstává nedotčen.

Čís. 10762.

S hlediska § 80 čis. 1 ex. ř. nestačí k příslušnosti říšskoněmeckého soudu, bylo-li v žalobě uvedeno jen, že německý soud jest příslušný jako soud místa plnění a že žalovaný bydlí v Československu.

(Rozh. ze dne 7. května 1931, Rv II 860/30.)

Na základě rozsudku úředního soudu v Altoně byla povolena v tuzemsku exekuce, ano bylo v dožádání úředního soudu potvrzeno, že žaloba a předvolání k ústnímu líčení byly doručeny dlužníku k vlastním rukám a že rozsudek úředního soudu jest pravoplatným. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se dlužník, by rozsudku úředního soudu v Altoně byla odepřena vykonatelnost a by exekuce povolená na jeho základě byla prohlášena nepřipustnou, mimo jiné proto, že úřední soud v Altoně byl nepřislušným. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Odvolání jest přiznati oprávněnost. K povolení exekuce na základě exekučního titulu cizozemského jest zapotřebí, by byly splněny také tyto podmínky povahy formální: a) že věc mohla podle ustanovení v tuzemsku o příslušnosti platných býti zahájena ve státě cizím (§ 80 čis. 1 ex. ř.), b) že obsílka nebo nařízení, jímž bylo řízení před cizím soudem neb úřadem zahájeno, bylo doručeno osobě, proti níž má býti exekuce vedena, do vlastních rukou (§ 80 čis. 2 ex. ř.). Podmínka pod a) uvedená není podle názoru odvolacího soudu v souzeném případě splněna. Jak vysvítá ze spisů úředního soudu v Altoně, byly žalovány jen úroky ze zhodnocení původně knihovně zajištěné, avšak již zaplacené a důsledkem toho již zaniklé pohledávky. Příslušnost úředního soudu byla podle žaloby opřena o sudiště splniště. Podle § 88, první odstavec j. n. mohou žaloby o splnění smlouvy býti podány u soudu toho místa, na kterém smlouva podle dohodnutí stran má býti splněna žalovaným a musí úmluva ta býti prokázána listinou. Ustanovení § 88, první odstavec j. n. jest užší než korespondující ustanovení § 29 něm. c. ř. s., neboť vyžaduje listinný průkaz o úmluvě splniště. Takový listinný průkaz nebyl u úředního soudu v Altoně vůbec předložen. Spor o zaplacení úroků ze zhodnocené pohledávky nemohl tudíž býti podle § 88, první od-

stavec j. n. u úředního soudu v Altoně zahájen, bez ohledu k tomu, zda se považuje zažalovaná úroková pohledávka za nárok z pohledávky původně knihovně zajištěné nebo za úplně samostatný nárok ze zákona. Příslušnost úředního soudu v Altoně jako soudu věci obtížené podle §§ 81, 91 j. n. nepřichází již z toho důvodu v úvahu, poněvadž podle žalobního žádání nebylo se domáháno zástavního práva. Avšak úřední soud v Altoně nestal se příslušným ani prorogací ve smyslu § 104 poslední odstavec j. n., poněvadž příslušnost ta byla by tu jen v tom případě, kdyby žalovaný, neučiniv včasné námitku nepřislušnosti, v hlavní věci byl ústně projednával. To se však nestalo, neboť povinný se k roku o žalobě vůbec nedostavil, tak že proti němu byl vynesena rozsudek pro zmeškání (rozhodnutí býv. nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 9. května 1900, čís. 5021, sb. min. v. 244). Ježto exekuce již pro nedostatek podmínky v § 80 čís. 1 ex. ř. uvedené neměla býti povolena, netřeba se zabývatí uplatňovanými odvolacími důvody neúplnosti a vadnosti řízení a nesprávného ocenění provedených důkazů směřujícími proti zjištění prvního soudu, že žaloba byla dlužníku doručena k vlastním rukám.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Ježto jde o exekuci podle německého titulu exekučního, jest věc posouditi podle vládní vyhlášky čís. 131/24, a to především podle § 328 čís. 1 německého civilního řádu soudního. O příslušnosti německého soudu procesního podle předpisů zdejší jurisdikční normy měl uvažovati soud své stolice již před povolením exekuce, neboť měla podle § 55 exek. řádu náležitost ta býti prokázána návrhovatelem v exekučním návrhu. V písemném rozsudku připojeném k exekučnímu návrhu není však zmínky o příslušnosti německého soudu procesního. Povinný nebránil se povolení exekuce rekursem, nýbrž vznesl odpor podle § 83 ex. ř. a lze nyní uvažovati jen o tom, zda jsou tu zákonné podmínky pro povolení exekuce uvedené v §§ 79 až 81 ex. ř., v souzeném případě podle poslední věty § 79 především také ve vyhlášce čís. 131/24. Povinný popřel mimo jiné též příslušnost německého procesního soudu a jest uvážiti, zda soud ten byl skutečně příslušný podle československých zákonů. Podle § 41 j. n. jest příslušnost zkoumati podle údajů žalobcových. Žaloba jest přiložena, ale co do příslušnosti soudu nepraví se v ní více, než že německý soud je příslušný jako soud místa plnění (Gericht des Erfüllungsortes) a žalovaný že bydlí v Československu. Uvedené údaje nestačí k přesvědčení o příslušnosti německého soudu proti povinnému, jenž bydlí v Československu, neboť bylo za nedostatku listiny třeba skutkových údajů, z nichž by se dalo dovoditi podle § 88 j. n., že šlo o smlouvu, jež podle dohody stran měla býti splněna žalovaným v místě procesního soudu. Údajů těch není v žalobě. Odvolací soud posoudil, vyhověv odporu, věc správně po právní stránce.